

Història d'un poeta

per Julio Herranz

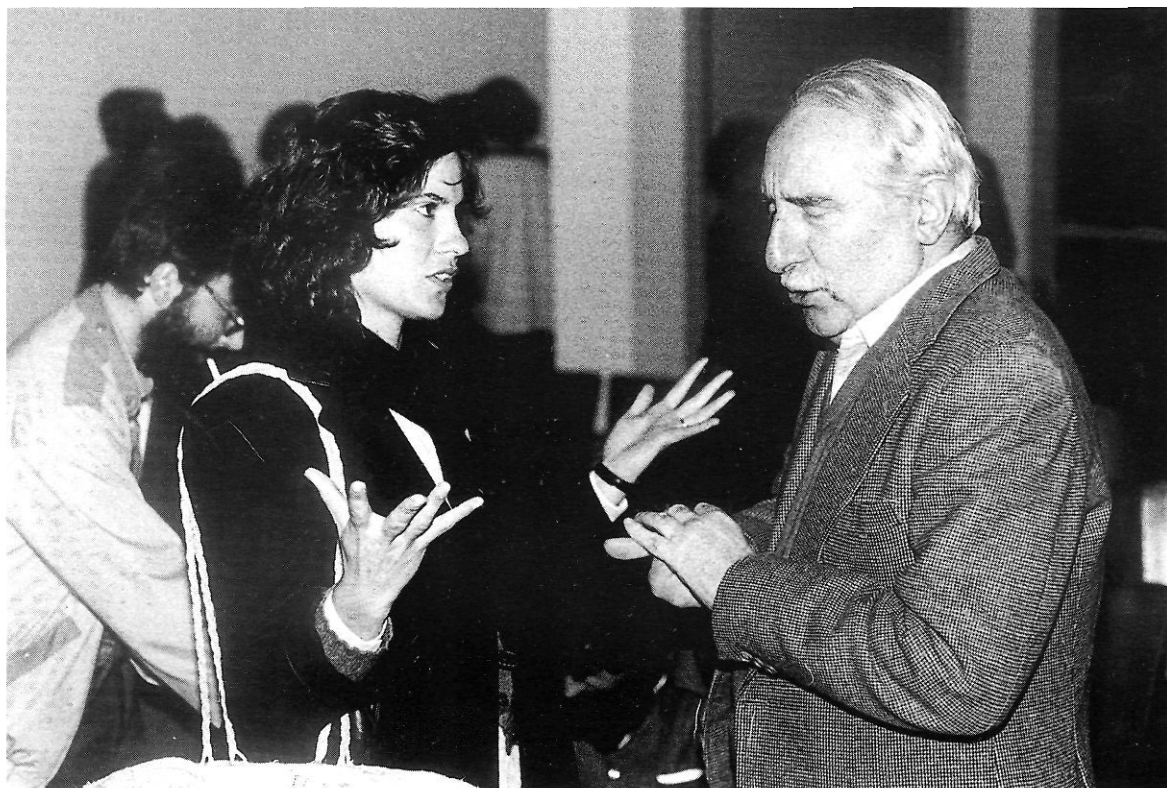
El fet de veure Marià Villangómez gairebé cada dia durant uns anys per raons laborals, em produïa una sensació estranya. El veia com una possible projecció personal d'allò que jo més temia de la poesia: aquesta capacitat de capficament, de fuga de la realitat, encara que fos per haver-la estimat massa.

La cesura entre la vida i l'obra em semblava tant evident i rotunda en el poeta, sol, encorbat ja pel pes —de què, de la púrpura o de la derrota?—, que m'entrava un desfici manifest. Era la dècada dels vuitanta i jo encara tenia una mica de fe en la literatura com a tauló de compensació, si no de salvació, contra els desastres dels somnis vençuts, devaluats. Si era aquest el resultat d'una vocació tan clara i evident com la de l'autor de *Terra i somni*, amb qui topava quan entrava o sortia de Radio Diario de Ibiza, en la provinciana Via Púnica, sortia més a compte tocar el dos, encara que fos fugint d'estudi. Ser poeta, amb tantes conseqüències i tan molestes, era un negoci ruïnós, deplorable, malsà, absurd.

Però, tot i que la seva presència m'incomodava, no podia evitar sentir certa atracció i curiositat cap a un personatge tan particular. Encara no havíem estat presentats i, per tant, ell no sabia que jo era un poeta andalús ficat a periodista per atzar. El meu coneixement del català no era gaire solvent aleshores, però, després d'haver llegit alguns dels seus llibres, ja admirava la seva qualitat literària. Fins i tot, tal com m'havia passat quan vaig anar a viure a Anglaterra per millorar l'anglès i entendre bé les cançons dels Beatles, el meu interès per aprendre la llengua d'Eivissa va néixer de les ganes d'assaborir els versos de Villangómez. Particularitat que, per cert, mai no li vaig confessar, una vegada que ens vàrem conèixer i que ens vàrem tractar. Hi ha tants d'oblits imperdonables...

A la fi va passar el que havia de passar: aquella sensació va solidificar en un poema, el que ve a continuació. En ell, amb una certa actitud de mirall, reflectia el debat inquietant que la seva proximitat produïa en el meu interior. Uns quants anys després l'hi vaig llegir personalment. Li va agradar i m'ho va agrair amb un somriure melanconiós, de complicitat fatal, que va ser el millor estrambot del meu propòsit. ■





EL POETA

*I de sobte ens sentim tots sols estranyament,
mentre entorn –i tant lluny– és la vida sonora.*
(M. V. Ll.)

Encontrarme, de pronto y a menudo,
con su alta figura solitaria, me produce
un raro escalofrío: emboscado
en sí mismo, su imagen elegante, oficial,
oculta al hombre que la habita.
Y aunque sus gestos cotidianos
se corresponden con los de cada uno,
un no sé qué le señala y distingue.
Es el Poeta, y ante esa afirmación
(se presiente su estatua como sombra)
no hay más que hablar: una condena
literaria acompaña su cansino paso
como un destino hostil, por más que deseado.

¿Qué misterioso afán, si vanidad o sueño,
si fracaso o victoria, si voluntad o miedo,
nos empuja a unos cuantos, señalados,
a medir nuestra vida y la del mundo
con la vara febril de un puñado de versos?

¿Qué es un poeta al fin? Una temeridad
y un exorcismo; la obstinación de un ángel
que rechaza las alas para volar más alto.

(Inèdit en llibre)